

In het luchtruim

Elisabeth Riphagen

Op een maandag in september vertrek ik voor een vlucht van Amsterdam naar Singapore. Het is koud en het regent een beetje. Ik ben blij weer op weg te zijn naar het warme Indonesië. Ik zit op de achterste rij links in het vliegtuig, bij de keuken. Naast mij zit een jonge Australiër. Hij heeft zijn oudere broer in Nederland bezocht. Het is een vrolijke jongen met blond haar en blauwe ogen. Hij kijkt me vriendelijk aan en trekt zijn schoenen uit. Zijn lange benen tilt hij omhoog en gaat in kleermakerszit zitten. Als we opstijgen klapt hij zijn tafeltje uit en opent zijn rugzak. Uit zijn rugzak haalt hij zakjes chips, repen chocolade en twee flesjes drinken. ‘Twaalf uur in een vliegtuig zitten, houd je alleen vol met snoepen’, zegt hij. Hij wijst naar de spulletjes op zijn tafel. We zijn nauwelijks opgestegen of hij houdt me een zak chips voor. Ik leg hem uit dat ik mijn eigen eten bij me heb. Hij knikt begrijpend. Na een paar minuten vraagt hij: ‘Vindt u Nederland ook zo’n vreselijk land?’ Ik kijk hem verbaasd aan. ‘Ik vind Nederland een klein en benauwd land. Ik ben blij dat ik in Australië woon.’ Als we op hoogte vliegen, trekken we ons allebei terug in onze eigen wereld. Hij kijkt naar een film en ik lees in een boek. De turbulentie begint al na een uur en daarom wordt het eten uitgesteld. Het weer wordt iets rustiger. Een jong stel in de stoelen voor ons begint elkaar te omarmen en te knuffelen. De Australiër en ik kijken elkaar lachend aan. Niet lang hierna ontstaat er rond dit jonge stel enige onrust. Een stewardess en een steward gaan in gesprek met het jonge stel. De jongen is robuust. En rond de dertig. Het meisje is fragiel en lijkt een stuk jonger. Als het meisje naar het toilet gaat, zie ik dat ze een mooi gezicht heeft. Haar blonde paardenstaart is lang. Ze heeft mooie wimpers en sprekende ogen. Een poosje is het rustig. Dan stapt opnieuw een steward op hen af. Na wat heen en weer gefluister, nodigt de steward het jonge stel uit om op te staan van hun stoelen en met haar mee te gaan. Ze lopen met de steward mee naar de achterkant van het vliegtuig. De Australiër naast me fluistert dat hij het allemaal erg vreemd vindt. Ook ik begrijp niet wat er gebeurt. Ik merk dat de passagiers om ons heen ook onrustig worden. Niemand weet precies wat er gebeurt. In het luchtruim

Tekst: Elisabeth Riphagen

Dan komt het stel terug met twee stewardessen. Als ze zitten begint een van de stewardessen iets van een briefje voor te lezen. Het is in een vreemde taal. Wij kunnen het niet verstaan. Een derde stewardess komt met twee witte doosjes en zet ze op het klaptafeltje voor het jonge stel. Ik rek me uit om iets te kunnen zien. Opnieuw begint het

stel elkaar te kussen en te omhelzen. Eén van de stewardessen verschijnt met een grote taart. Er worden foto's gemaakt, handtekeningen gezet en gelachen. De gezichten van de stewardessen blijven strak in de plooi. Alles gebeurt in tien minuten tijd. Het stel keert zich naar ons om en vertelt in het Engels dat ze in het luchtruim zijn getrouwd. Wij staan op en feliciteren onze burens. Als we denken dat alles achter de rug is, komt het toetje. Alle passagiers rond het pasgetrouwde stel krijgen een stuk taart. Op de taart ligt een briefje waarop staat. 'Onze ultieme wens is in vervulling gegaan. Wij wilden graag in de lucht boven Turkije in het huwelijk treden. Het was niet gemakkelijk om te organiseren, maar het is gelukt.' De tien passagiers die in de buurt van het jonge echtpaar zitten, beginnen te klappen. We staan allemaal op en feliciteren het echtpaar. We krijgen alle tien als souvenir een Turks vlaggetje en Turks aardenwerkschaaltje. In Singapore zullen ze hun huwelijksreis voortzetten. De stewardessen hebben dit nooit eerder meegemaakt en blijven achter onze rug onwennig een beetje giechelen.